

ВСЕСВІТ

1944-5
163-2

УНІВЕРСИТЕТ
ІНСТИТУТ
БІБЛІОТЕКА

№ 20
ЦІНА 15 коп

РЕКОМЕНДУЕТСЯ ВСЕМ

ВСЕМИРНО-ИЗВЕСТНАЯ АМЕРИКАНСКАЯ КОСМЕТИКА

Арт. Клара Юнг

ИМША

Метаморфоза

КРЕМ-МЫЛО-ПУДРА

Против веснушек и для белизны и
: : : : : нежности кожи : : : : :

ОДИН ИЗ МНОГОЧИСЛЕННЫХ ОТЗЫВОВ

Отзыв всемирно-известной американской артистки КЛАРЫ ЮНГ (перевод с английского)

М. Г. Я употребляла мыло и крем „ИМША“ и нахожу их наилучшими туалетными средствами. Эти препараты придают лицу свежий и юный вид.

11—ХП—25 г. КЛАРА ЮНГ.

Требуйте везде только с подписью *Imsha*

CÄSAR & MINKA

Zahna (Preussen), Німеччина

РОСПЛІД І ПРОДАЖ ПОРОДИСТИХ СОБАК

КАРЛИКОВІ СПЕЦІАЛЬНО ДРЕСИРОВАНІ
(поводирі і т. інш.) МИСЛИВСЬКІ, ЗАПРЯЖЖІ
: : : : та СТОРОЖОВІ СОБАКИ : : : :

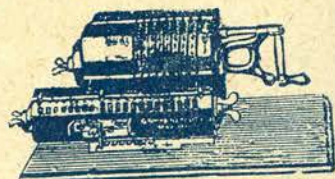
ПОСТІЙНА ВИСТАВКА БІЛЯ ВОКЗАЛУ В ЦАНІ
ІЛЮСТРОВАНІ ПРЕЙСКУРАНТИ БЕЗПЛАТНО
: : : ВІДПРАВКА У ВСІ КРАЇНИ СВІТУ : : :

1-я образцовая ремонтная мастерская

„ТЕХНОТРУД“

Срочное исполнение ремонта и реставрация пишущих машин, арифмометров и контрольных касс

Харьков, ул. Свердлова, № 3.
: : : Телефон № 17-86. : : :

: : : СПЕЦИАЛЬНАЯ ВЫСЫЛКА МЕХАНИКОВ ПО ВЫЗОВАМ : : :

ІІІ ВИДАННЯ ІІІ.

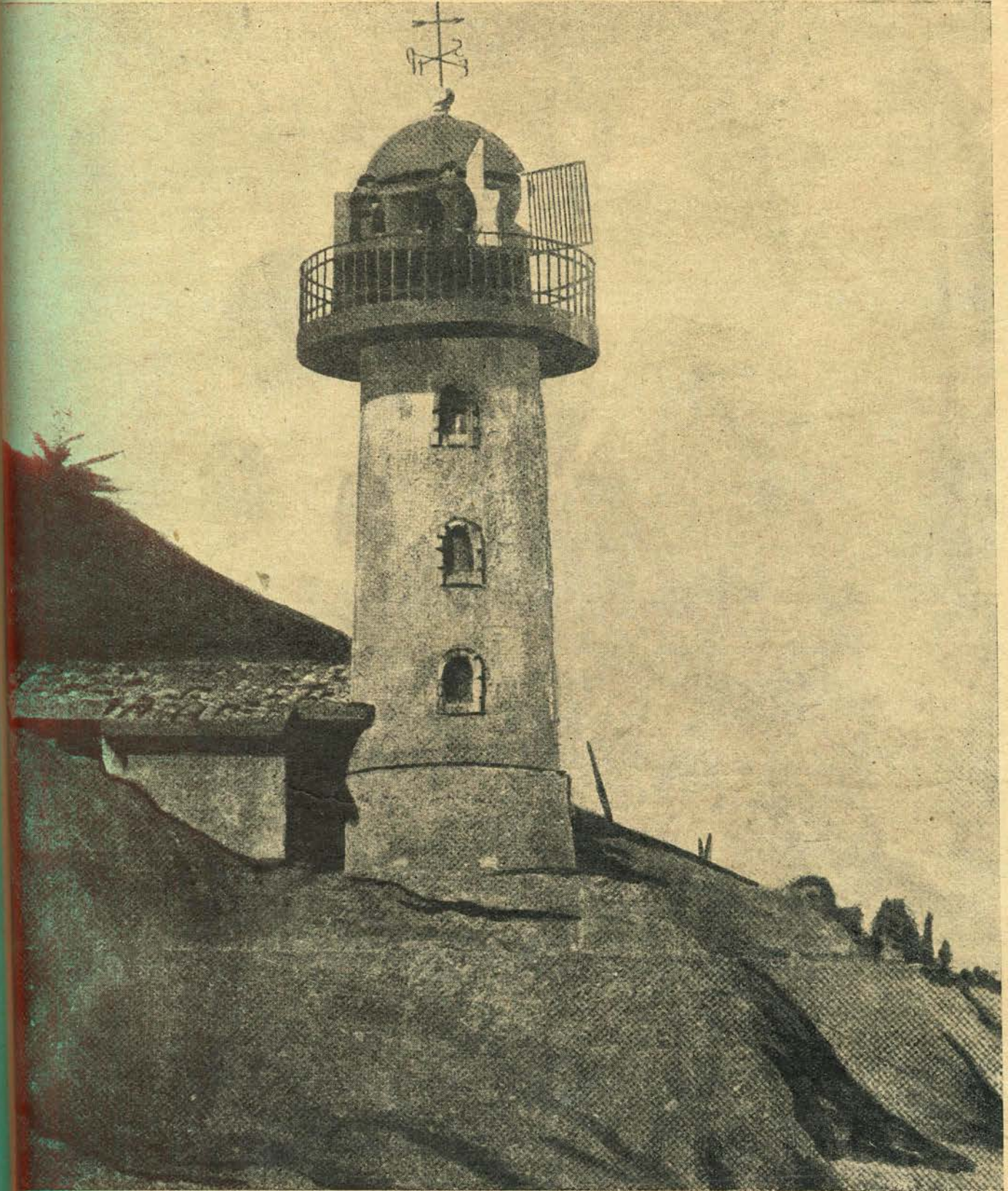
Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

№ 20
15-го травня
1927 року

ВСЕСВІТ

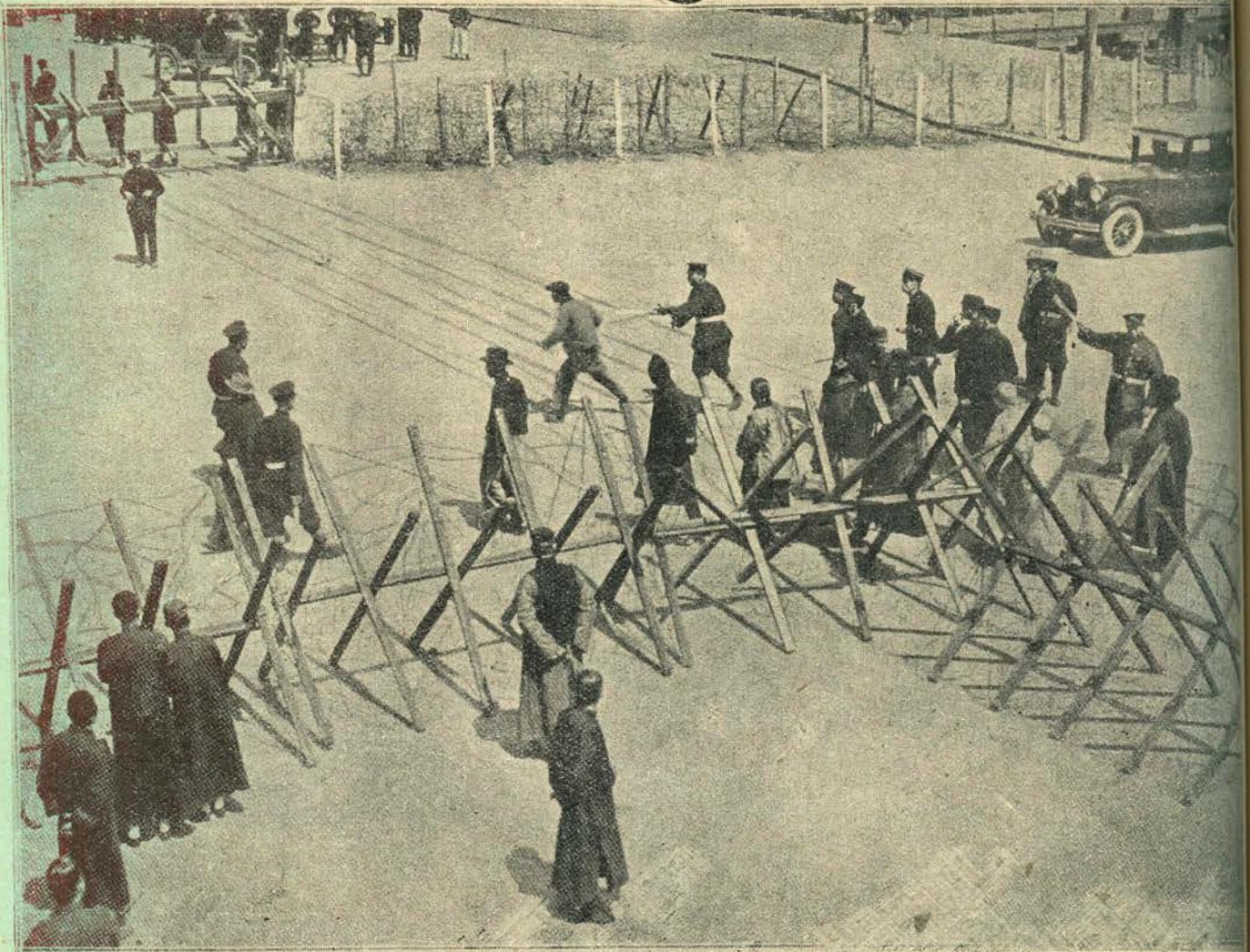
ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

Кадр з нового фільму „Гасло з моря“. Маяк.

Постановка Ялтинської кіно-фабрики ВУФКУ

„Хінцям та собакам входити заборонено“: Хінські поліцаї очищують околиці обведеної густою загорожею колючого дроту французької концесії; хто опирається, тих розганяють дрючками

Оповідання **БАНДИТИ** Володимира Штангея

ПО ШЛЯХУ, що йде з Уманю через Дмитрушки та Малі Бабани на село Роги, їхали фурую Мамчур Андрій, народний учитель, агент Держвидав України — громадянин Безпальченко Ксень і дядько Гнат Перепічка, що був власником скрученого цурками драбнячка та двох захарчованих шкапин із породи — „скільки вб'єш — стільки в'їдеш“. Безпальченка він узяв підвезти за гроші, а Мамчур був як безплатний додаток.

Мамчур сидів собі на полудрабкові, звівши ноги. Візок трусив, коні пофиркували, а дядько, агент і він мовчали. Стрибаючи зором по каламутних від осіннього сірого нальоту краєвидах, Мамчур думав, як іноді по чудернацькому для людини складаються обставини і наскільки важливу роль відіграє випадок у життю. Він радів, що їде.

Все швидше дома буде, а то б тьопав пішака й далі.

На підводі дістався цілком випадково. За Дмитрушками на другому яркові Мамчур відпочивав. Навпившись води, западав цигарку і, поклавши біля себе торбинку з провіантом, він лежав навзніж горілиць на запаленому в жорстоких кучерях шпоришеві. Було приємно отак, випроставшись, лежати спиною на м'якій траві. За сьогодні він справляв другий рейд. Боліли в м'язах ноги, але настрої був бадьорий. В головах розхристано стояв на тлі крижаної блакити неба хрест. Його згори обпашкували горобці та інші птахи. Хтось позаторік оберезав його вінком у клечальну неділю та причепив тонкого рушника. Рушника зараз же вкрали, а вицвілі й розітлілі від часу та погоди кумачеві стьожки лопотали на вітру. І от, коли Мамчур, пролежавши хвилини 15, устав, до криниці під'їхала підвода. Дядько почав коней напувати, Мамчур підійшов до фури і привітався.

Ні дядько, ні агент нічого йому не відповіли тільки скося пошвилялися, певно прийнявши його за когось із тих, що шляються по шляхах.

— Далеко їдете?

— Та звідси не видать...— відповів дядько, а пасажир цивільному суворо запитав:

— А нащо це вам, громадян?—

— Думав, по дорозі — так під'їхати хотів.

Дядько глянув байдуке на Мамчура через плече, тикав в морди коней відром.

— Куди ж саме?

Він назвав село і школу, де працював.

— Вчитель?

— Да...

Недопиту воду дядько збовтав і вилив коням під ноги. Поправив шлеї, штовхнув коліном під бік гніденку конячачі і преспокійно поліз на воза. На хвилину Мамчурові стало прикро. „Ну“, подумав тоді, „тьопай Андрію й далі пішака“.

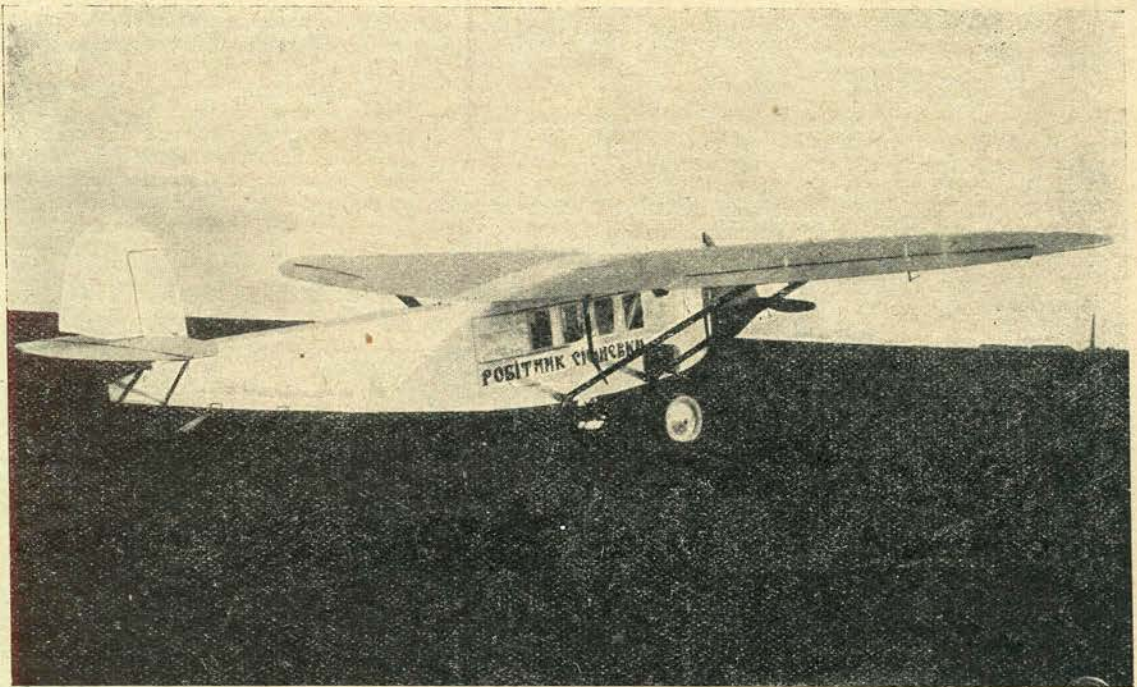
— А я б вас дядьку, взяв би, як би отак їхав, — промовив він у жарт. Певно останній вислів подобався дядькові, бо він сміявся він і сказав:

— Що ж, товаришу, сідайте, де вже вас діти.

Мамчур ще зайвий раз переконався позиточности та користи від сміливости та нахабства.

...Недавно випав дощ. У вибох іще стояли розгруді болотяні баюри. Шлях був погано накочений і труський. Навколо поклялася осіння порожнеча. Жовтень уперто мерехтало червоним золотом дні і снував у повітрі срібні нитки бабині

НОВИЙ АЕРОПЛАН РАДЯНСЬКОЇ КОНСТРУКЦІЇ

Аероплан „Робітник Січевки“, конструкції К. Калініна, збудований у Харкові. *Весь номер ст. 3*
 11-го травня з ним розпочато спробні польоти

та за вітром над по-
 ни. Вже не градо
 нияжками розпалене
 носне повітря над
 ірїями. Не треба було
 окрістувати груди
 екати на прохолоду,
 о все частіше блакит-
 бая неба хмури-
 осьніми хмарами,
 сонце з кожним днем
 корочувало свою путь.
 шпитий до дна день в
 останнє розстеляв чер-
 ні хустки над дале-
 тем обрїєм.

Іхали весь час тлоп-
 ем. Попередугони кар-
 стого поля з розгону
 онулися в синю да-
 мїнь і десь ховалися,
 аз за Косенівськими
 ітрянками.

Агент, прилігши
 аз підручний бік, пиль-
 но дивився на низ.

З'їдали крутим
 самінистим спуском у
 Малих Бабанах. На
 степенку паслися табуни
 тусей, рилися свині в
 манаві і брикало чїсь
 теля. За возом учепи-
 лось кілька бахурів,
 обмурааних і загукали:

— Дядьку, дайте
 цигарку!

— Дайте газет.—Киньте гостинця.

Агент виняв з портфеля пачку старих газет і кинув на ді-
 тей. Як вороння накинудили вони на подарунок. Зліпилися в
 одну балабуху. Довгий час не можна було нічого розібрати.
 Мигтіли тільки над купою то чїсь ноги, то руки, то голова.
 Через хвилину балабуха розсипалась. Кілька дітей тримали
 газети. Один найменший заплакав, притудивши кулачки до очей.

— Ей хлопчику!—гукнув Мамчур, дістаючи п'ять копійок.
 За возом знову кинудили всі діти.

— Е, ні, ви вже маєте,—промовив він до них подаючи
 гроші хлопчиків, що плакав. Безпальченко ще дав і газету.
 Личко в дитини стало світлим і ясным од радости, як весінній
 день, огрітий сонечком. Спїймавши подарунок, дитинча побїгло
 просто до крайньої хати.

— А от коли їхати трактовою дорогою, так там пастушки
 стають дуба. Кинеш цигарку, а воно тобі капостне раз і стало
 до гори ногами і так угорі ними тільки мельк, мельк. Цікаво.
 Я завжди запасаясь цигарками, як тільки тудою маю їхати,—
 сказав Безпальченко.—Раз смїха було! Ідемо ми балагулою щось

у п'ятьох—лікар, я і три євреї. Бачимо табунець овець пасеться
 і пастушки сидять. Уздрїли нас—посхоплювалися та „Дайте
 цигарку—дуба станемо!“—Дали раз, другий. Ще біжать.—А ну,
 от нехай вона стане,—каже лікар, показуючи на дівчука, що весь
 час біжить з ними за бричкою. Дівчина засоромилась і зупи-
 нилась.—„Машко ставай“, штовхнув її один і Машка стала дуб-
 бом. Ми реготалися до упаду й всі цигарки віддали.

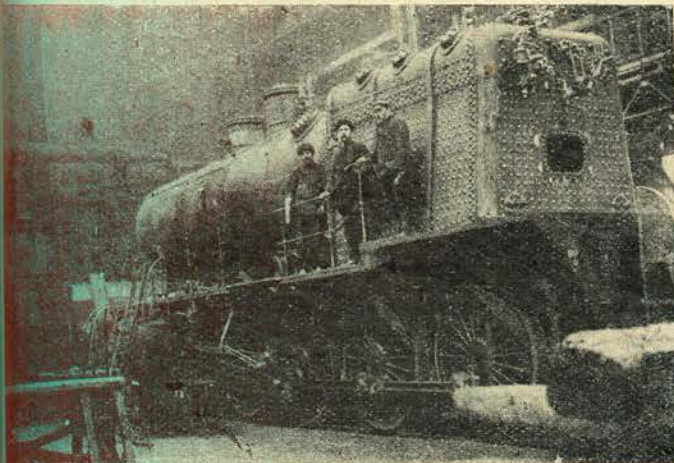
Агентові, певно, подобалося такі історїйки розповідати, а
 Мамчурові стало гидко.

Велика гора в Малих Бабанах, і камениста,—випїрає з
 землі суцільною масою. Вітром, негодою та довгими роками
 поточило її як шашлями. На скраїщах розмило її на слядяні
 блиски, залило ярки липучою глиною. Віз таракотів зі скре-
 готом заголеним гранітом шляху. Якийсь час Мамчур і агент
 ішли за возом мовчки.

Розмова, що так її невдало розпочав пасажир, притихла,
 бо Мамчур не підтримав.

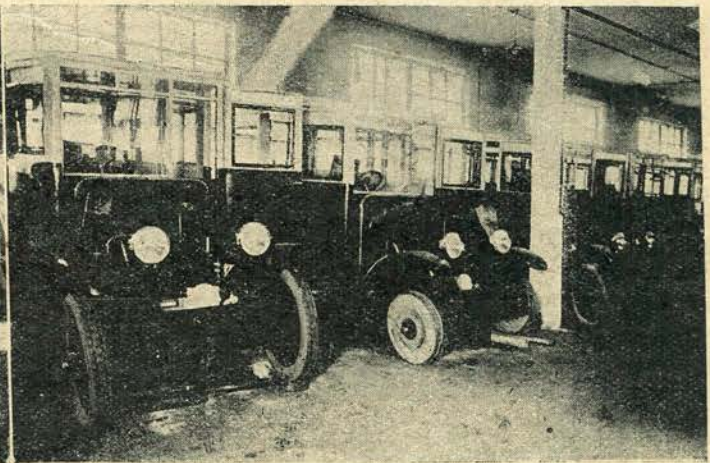
Англійське демісезонне пальто, новомодний картуз з гудзич-
 ком, добрі чоботи, біле тендітне обличчя виголене і портфель

ПУТИЛОВСЬКИЙ ЗАВОД

Могутній паротяг, що вперше будується в СРСР

ЗАВОД АМО

Автобуси, що виробляє Московський Автомобільний Завод

із металічним окуттям—свідчили за те, що ця людина належить, певно, до частини суспільства, що не горює і добре заробляє.

— Далеко їдете?—спитав Мамчур, аж за селом закурюючи запропоновану агентом цигарку.

— Так вообщє роз'їзжаю.

— А все таки?

— Думаю побути в селі Поташ, потім Мошурові, в Тальному і т. д. Маршрут великий.

— Приємна посада і, видно, корисна.

— Я цього б не сказав.

— Чому?.. Завжди ви маєте найтісніший живий зв'язок із селом... Близькі стосунки з культурними надбанями через літературу... Свіжі враження...

— Воно було б усе гаразд, коли б траплялося менше отих клятих свіжих вражень. Через них не довго й до прадідів потрапити. Йбо...—Агент був людина з темпераментом. Говорив—гарячився. Мамчурові здавалося, що він хоче його переконати в правдивості своїх слів і тому чомусь виходило нещиро.

— Це я маю на увазі нальоти бандитів по шляхах—промовив він, уможовнюючись зручніше на возі. Почата розмова потекла далі.

— Та проте ви ж їдете і, певно, не боїтеся?—запитав Мамчур. Агент засміявся аухвало.

— Чогож боятися. Більш копи лиха не буде.. Раз мати родила, раз і помирати..

— Та воно то так, а все ж неприємно, коли твоє життя нараз опинюється на мушці нагана, або поганої рушниць. От я, наприклад, так завжди боюся бандитів,—промовив Мамчур. Агент подивився на нього таким поглядом, немов перед собою бачив не народного вчителя, мужчину в літах, а хлопчика, богуза якогось, чи що..

— Зразу видно, що не воєнний.

— Да, не воєнний. В імперіалістичну війну відкупився, в громадянську пролежав коло жінки,—збрехав йому Мамчур.

— В цьому ділі треба мати стаж. Той хто не нюхав поруху війни, хто не перебарився в військових сварах, тому звичайно, страшно за життя.. А я от ніскільки не боюся. І не боюся, скажу вам. Не раз на мушку брали мов життя, бували такі випадки, що навіть розстрілювали та осечка сталася в карабінці.. Ви маєте перед собою бувшого котовця, самого настоящего—ткнув він себе в груди пальцем..

Мамчур вірив, що життя його може й брали на мушку, але що він не боюся, то це вже одверта брехня. Кожному страшно вмирати. І подумав собі—„А підштанники все ж певно переміняю“.

Роспочату розмову мимоволі було скеровано в бік такої важливої справи, як бандитизм у районах. Тема не нова, як не нова й сам бандитизм для села.

Перепічка не втручав у їх розмову.

Хльостаночи батіжком час од часу по сухих боках конячата, він думав про своє. Найбільше мозолив йому сумління вчинок, що його він зробив, позаздрившись на агентових півтора карбованці. І чорт його піднісе... Тепер сваха буде гніватись і всякі кредити припиняться, бо ж не чесно так робити. Хоч би не обіцяв.

Перепічка, їдучи до міста підвозив молодичь, що з одного села з ним: сваху Теклю, Тетяну, Гапку, Оксану та Зінку. Вони їхали на побачення зі своїми чоловіками. Умовилися, що й назад разом поїдуть. Але його надбав агент ДВУ і нанови довезти до села Поташі. Якось не зручно було набирати цілу бередицю—коні погані, не дадуть доброї ходи, а це може посприяти настрої пасажирів. Отож, коли молодичь, справившись у Бупрі, повернувся до нього, він вибачливо розвів руками:

— Пасажира маю..

— А чим ми не пасажирі—промовив в жарт сваха.

Перепічка знову зніяковіло розвів руками.

— Ви гайда вперед—дожену підхоплю..

Молодиці й пішли, але по тому, як у свахи Теклі блиснули сірі оченята, він знав, що сваха не задоволена.

— Ех, ноо!—гукнула

Перепічка на коней і дужче хльостнув по ногах. Де-який час добре їхали. Шлях попередю був порожній, без ознаки будь якого руху. „Знацца добре пішли“, подумав, а в голос додав, повернувшись до агента.

— Не видать наших молодичь.

— Певно хтось підвіз.

— Може.

Скільки дядько коней не бив, як він їх не підбадьорював, пукуючи в роботу старший бік пужална, але конячата не могли дати більше ходи, посушались вперед досить поволі. На останньому яріві під Рогам смеркло. Із вечірніми сутінками повіяло холодком осіннім. В селі було затишно і не дуже тепліше, аніж на полі. В хатах весело світали вікна вогнями, коло криниць брязчало вітрами... Їхали та йшли назустріч, обминали заду. Стояв звичайний трудовий вечірний гамір. Село ще не спало. Коло воріт, і так на вулиці, стояли табунами люде, а біля одної хати на вигоні шкварила гармошка якусь дрібогущку. З воза видно було, як у вузькому колі ходило кілька пар танцюристів..

В селі пахло засмаженою стравою й кізяковим гірким димом, бо саме вечеря готовилася. Мамчур думав, що як би було одне добре вже бути в дома, попарити „нутро“ чайком і щось робити: читати газету, або бавитися з дітьми своїми. Агент захотів води. Дядько спинив коні, і він пішов до криниці. Чи дівчина, чи молодичь притримуючи за вушко відро, дивилася на них.

— З Уманю?—запитала вона.

— А тож, чорнява,—відповів агент..—Та хіба що?

До воза підійшло кілька селян. Стали осторонь.

— Через ліс хоч не їдьте, бо сьогодні в день обдерли потаських людей.

ПОКРАЖА КАРТИН У МОСКОВСЬКОМУ МУЗЕЇ МИСТЕЦТВА

Ніколо Пізано

Катування Христа

Вночі 25 квітня з музею „Ізясных Искусств“ у Москві вкрадено п'ять цінних картин старих майстрів: Рембрандта — „Христос“, Тиціана — „Целюдина“, Карло Дольчі — „Іван Богослов“, Корреджіо — „Свята родина“ і одну картину Ніколо Пізано. Картини Рембрандта і Тиціана великих розмірів. Злодій їх по-варварському зрівав з підрамників і цілком зіпсував. Інші картини — малих розмірів вийнято з рям і обережно знято з підрамників. Вартість усіх украдених картин за офіційною оцінкою—понад 650 тис. карб. Найцінніша картина „Христос“—голяндського маляра XVII віку Рембрандта. За дововного часу цю картину цінували в 400 тис. карб.

— Да, да,—підтвердили селяне.—Прямо серед білого дня
взяли і забрали все. Лихо робиться тут.

— Вам далеко їхати?—запитав циганкуватий дядько.

Мамчур збрехав...

— А а, то там безпечно.

Коли геть від'їхали, Мамчур запропонував залишитись ночу-
вати.

— Тай чого? Поїдемо... Хіба дурний той бандит до ночі
сидіти? Йому теж життя не надоло, я думаю. В цьому
місті вони через днів три опанують,—промовив спокійно дядько.

— Все таки не шкодило б заночувати,—настоював Мамчур.
Дядько згадав, що везе із собою трохи чужих грошей та де які
предмети купив. Шкода було. Його ніхто не підтримував. А агент
ще й висміював Мамчура.

— Сказано, подохана ворона куца боїться... Коли я маю
компаньйонні гроші, та не боюся, а чого вам... Брунда...

— Можливо...

Агент повернувся до нього боком і промовив задержувато,
вказуючи йому під ніс невеличку блискучу штучку.

— Ми їх от чим почастиємо.

— Що ж, дай боже, як кажуть, нашому теляті вовка ззісти...

А в лісі, кудюю треба було переїздити, таки виходили на
дорогу. За тиждень перед сьогоднішнім грабунком там обібрали
групу учителів та крам кооперативний. Теж так-о з Уманю ви-
їхали нерано, а заки доїхали до Рогів—смеркло. Ночувати не
хотіли лишатися, і поїхали. Тільки-но доїхали до крайнього
дуба, що стоїть серед шляху в лісі, а звідти виходять у машка-
тах трое з рушницями:

— Руки в гору.

— ?!

— Документи ваші... Хто?

— Народні вчителі.

— Гроші зараз же.

— Немає.

Один свиснув. З лісу вилізло іще трое. Попросили злізти з
дерева і не турбуватися. Самі потрусили. Звичайно, гроші знайшли
і були дуже здивовані: як це вчителі не знали про те, що мають
при собі гроші.

А ще більше бандитам стало дивно, коли ніхто з учителів
не міг сказати скільки грошей було в кожного в гаманцеві.

— Пло-
хо арихт-
метик у
знаєте,—
сказав
один з
бандитів. А ще й учителі! Мамчур розповів цю історію агенту без при-
крас, подавши голий факт. Дядько вдарив по конях батіжком і сказав упев-
нено:

— Чи то вони кожного грабують?!

Агент же у відповідь продемонстрував у темноті різні прийоми зі шпа-
лером і, поставивши на „предохранитель“ засунув руку з ним у рукав
шинелі.

— Не забувайте, що вони матимуть діло з котовцем.

Він був на поготові.

За селом розбігаються на три боки шляхи: на ст. Поташ, на с. Паланку
та до с. Поташ. Дорога, що на село Поташ, зараз же круто повертає пра-
воруч і спочатку йде по під людські левадки та садки а потім, за невеличким
польовим перегоном, що втиснувся між селом і лісом, раптом ускікує в
ліс, що по обидва боки поп'явся густою щалиною. Лісом треба їхати при-
близно до 2-х кілометрів. Дорога обмежена канавами, що влітку зароста-
ють бур'янами. В кількох сотнях метрів од ліснової хати поряд серед
шляху стоять престарезні дуби-гіганти. Є їх таких п'ять чи шість штук. В
літку їх величезне кучеряве густе верховіття дає тінь на всю ширину шляху,
тому сонцю не сила випарувати вохкість, і під ними завжди стоять по
вибоях калюжі то води, то болота. А стовбурі в них такі великі, що треба
чотирі або й п'ять чоловічих обхватів, щоб обняти. Правда деякі з них
подупліли. Частина гілля всохла. Одного розгахнуло блискавкою.

Багато ці дуби бачили на своїм віці. Розповідають старі люде, що на
них іще Гонти вшав панів та шинкарів. Скільки подій пройшло біля них!
З дня на день вони слухають шуми лісу, були свідками всього, що твори-
лося навколо. Їхні грубі стовбурі та порепана кора—надійний захист проти
кулі, і тому зза них часто й роблено різні напади. Вони служили одна-
ково всім. Їх використовували й ті, що на дорогу виходять.

Поволі наближалися до лісу.

Бадьорий і войовничий настрій та спокійний вигляд агента ДВУ подо-
бався Мамчурові. Було приємно відчувати його вплив на собі. „Є ж такі,
чорт би його побрав, люде, з мотузяними нервами“, думалося Мамчурові і
він заздрив своєму компаньйону.

— І прямо отак і будете стріляти?—спитав він у агента.

Йому було цікаво впевнитись, чи дійсно агент має рішучий намір битися.

— А що ж, буду дивитись? Ого...

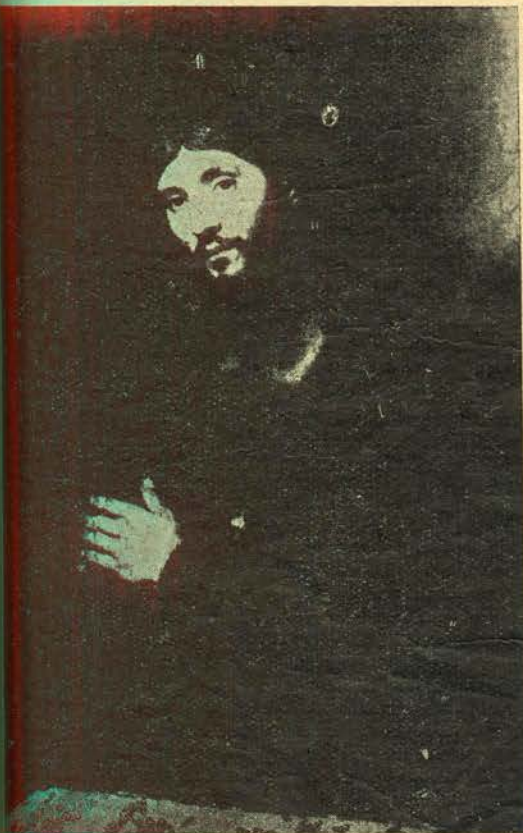
ПОКРАЖА КАРТИН У МОСКОВСЬКОМУ МУЗЕІ

Карло Дольчі

Іван Богослов

ПОКРАЖА КАРТИН У МОСКОВСЬКОМУ МУЗЕІ

Рембрандт

Христос

Дядько повернувся на цю розмову, ліг свиною на полу-драбок, щоб і коней можна було підганяти і з пасажирами говорити:

— Головне — не здрейфити, а там уже байдуже — впевнено сказав агент. — Мені оце недавно було так. Якось їдемо до Звенигородки — я й міліціонер. Ніч. Темно, як у баби в паузі, ще й до того жмичка насікає. Там за одним містком завжди грабують я це знав і ще заздалегідь наготовив шпалера. Заїхали в балочку. минули місточок. І от, не догадуючи до кущів лози, вискакує якийсь суб'єкт та: „Стой!“ А я прямо по ньому: бабах! Воно „Ой“. Міліціонер вдруге. Візник зайняв коней і ми втікли. На другий день міліція знайшла від того місця в гонах двох од шляху вже мертвого паренька літ під 25 з дерев'яним ружом... Не пощастило бідному.

— Не завжди воно так і вдається — сказав тихо дядько і додав — харашо відстрілюватися коли, гарна справа та озброєні добре...

— Ну, будьте певні.

— А з такою справою, як оце в мене, та ще із такою пукалкою, товаришу — вів далі дядько свою думку — так далеко не втічеш. Щоб гріха не було, саме краще пукалку закинути, а самим їхати так як є... А то найдуть, то так натіпають, що батькові заказуватимете.

— Нічорта, ви тільки не підкачайте — бадьоро відповів агент.

— Да....

Приблизно за сто метрів до дубів склали собі плана на випадок нападу. Він полягав ось у чому: дядько нажме старшим боком на „мотора“, даючи худкість 10 кілометрів на годину. Агент заздалегідь робить постріл у повітря, потім просто межіночі бандитам. Мамчурові обов'язки були такі: він кричить „Бий сукиних синів!“ А коли б вони чеплялися до воза і лізли — він мусів „стріляти“ також із дубового бучка по них, що його придбали перед цим у чийсь леваді.

Шлях через ліс ішов рівно з малесеньким спуском, тому коли вийшли на горбочок, то стало далеченько видно. За просікою вилупився банькатиий місяць і снував срібне полотноще наперед них.

Минули одного дуба. Ба й з-за другого ніхто не вийшов. Трошки полегшало.

— Ну, ще лишилося два, коли б їх якось минути, а там — байдуже було б — каже дядько. Мамчур противної думки:

— Вони можуть перепенити й при кінці лісу, — промовив він.

Дядько дьвохає злегенька по конях... Поїхали бадьоріше й швидче. От уже бачить ясно й кінець лісу, що білою пеленою місячного блиску заступився. В перспективі виразно видніються придорожні стовпчики. Від серця одлягло, але так само доляють пильно кожний шелест, кожен тріск гілки. Мамчур був немов заляканий. Гроші на всякий випадок з френча вийняв і склав під спідку картуза, рахуючи за можливе картуза закинути, як будуть непереливки.

Не доїздячи до другого з кінця дуба вловив підозрілі тіні і торкнув агента.

— Бачите?

— Що?

— Неваче щось перебігло через шлях...

— То так здалося.

Дядько зупинив коні і побачили: ось одне вийшло, на дорогу. Саме в чомусь довгому, в кері чи шинелі, бо здала не можна було гаразд розібрати, подивився у хній бік і сховалося. Потім вийшли у двох.

І ще виразно встигли наглядіти, що в одного з них рушниця, у другого теж якийсь чорт у руках. Ба через кілька хвилин — і третє вийшло. Постояли й пішли в ліс на кінець. Усіх опанувало таке почуття, немов би через силу чогось об'їлися. В горлі пересохло. Мамчура в середині нудило. Слова чомусь застрягали в горлянці. Не було жодного сумніву, що вони потрапили до рук бандитів. На всякий випадок ховали гроші та документи. Дядько ніяково мимрив собі під ніс нерішуче:

— Ех, треба було таки ночувати. „Чорт його бери нехай беруть гроші, аби хоч не били“, — подумав Мамчур. Це було найстрашнішим для нього. Йому були в тямку шомполи деникинські... Глянув на агента. Було не так щоб дуже холодно, але видно агента не гріло пальто і від осіннього холодку у нього почали постукувати зуби, немов у пропасниці.

— Ну як, їхати? — спитав дядько.

— Поїдемо? — звернувся до Мамчура агент.

Йому було соромно не погодитись та й спізналися до дідька. Позад них *ліворуч хруснула гілка. Між білими березами за ними йшла теж постать.

„Ну, вскочили“ — з боєм подумав кожний.

— Їдемо, чорт бери — промовив учитель, мобілізувавши всі зусилля, щоб не плигнути з воза і не втекти до лісу... Дядько торкнув злегенька по колінах старшим боком пужална конячати і поїхали. І от побачив Мамчур, що агент чомусь почав розгрібати під собою куля.

— Це нащо? — попитав.

Той тихо відповів:

— На всякий случай. — Мамчур слідував за агентом, а агент за Мамчуром. Винявши шпалера, того шпалера, що за 20 хвилин він так браво демонстрував ним військові прийоми, агент засунув його в солому — „Раз так, — подумав Мамчур — то гучь свині не товариш“. Стало противно й соромно за агента. Вся повага до нього враз зникла.

„... і воляка з тебе, як із собачого хвоста сито“. А під крайнім дубом уже їх чекають. Стоять двоє в чорному і в білих машкарах. Добре видно. Одне на варті позаду залишилося. Мамчур штовхнув ногою в спину дядька:

— Нажміть на коней...

— Тільки не штовхайте — каже дядько ображено.

— Але ж треба кар'єром...

— Що, я з тебе плату беру чи що, — промовив сердито дядько. Проте прибирав за віжки коней і нажимав. Слідкують. От одне перебігло до кінця, а друге стало при дорозі і підвело рушницю. Дядько жене коней. Мамчур штовха дядька і їдуть, але все чомусь неначе на одному місці. Мамчур приляк до соломи, влип у неї...

На мить блискавкою проймануло в свідомості:

— Тай чого боїтися... — Але тваринний жах перед невідомим переміг. Він уже уявляв, що можуть бандити з ними зробити...

... Коні таки добре женуть. Сухо вибивають стук на пеньках колеса і з гушавини лісу десь таки далеко відбивається полохолова луна від них — в ушах стоять фантастичні шуми...

Постаті широко замахали руками. Хтось цикнув...

— Тррр! — гукнув дядько. — Наліг на віжки. Стали.

„Ну, починається... Ех сволоч дядько... Нарешті, щоб пограбували нас“ — плігали як у каруселі думки в Мамчуровій запамороченій голові. Почав орієнтуватися. Вони зупинилися, як раз за дубом. До них наближались чорні постаті. Мамчур плігнув з воза і кинувся назад. Перед ним раптом стала жінка.

— Тай куди це? — і нагло по лісі розлігся гомеричний регіт п'ятьох молодичь.

Дядько запалив цигарку і всіяв.

— Бодай вам маму мордувало...

Мамчур протер очі.

— А де ж агент?

— Там, де воля б і ви. Теж хвабрий: а ще похвалявся стріляти... — Озирнувся на ліс, куди зник агент Безпальченко і додав із жалем:

— Хоч би гад був заплатив, а тоді нехай біг би до чорта.

Молодиці преспокійно вмошувалися на возі, скидаючи сакви з плечей та поправляючи роскидану солому в задку. Мамчур і собі поліз між них. Перепічка сидів у передку на поготови рушати, але не квапився. Рушати ще встигне, а от коли агента не побачить, так півтора карбованця пропаде.

Навколо поклялась північна тиша. Парувало з коней. Високо в самому верховітті лісу плутався срібним півколом місяць.

— Хіба гукнути?! — спитав Мамчур, бачучи нерішучість дядька і інтуїтивно відгадуючи його думку.

— Гукніть... — погодився той.

— Мамчур сьорбнув повні груди вохкого лісового повітря та так і заляк. Його попередила Тетяна, штовхнувши під бік. В тихому брентіні огололого лісу виразно чувся чоловічий придалений стогін... Він то вщухав зовсім, то знову сильнішав. Здавалося, що комусь затикають чимось рот, або душать...

Раптом нагло на весь ліс в березовому молоднякові закричало:

— Рятуйте! Гвалт! Ой...

Затріщало сухе гілля. Вчувся мя'кий тупіт ніг. Тишу вчепоклошав іще один розпачливий покрик і все затихло.

— Наче агентів голос?!

— А в'н...

— Ну так панай до села мерщій... З притиском промовив Мамчур.

... В ход пішло пужално старшим боком. Коні гнали навсич. Віз скакав по корчах, баюрах, хилитив у всі боки, як коліска. Пасажири, щоб не видіти, трималися за люшні та один за одного... Перепічка не шкодував ні коней, ні воза, ні пужална ні печінок... Йому хотілося як найшвидше випорснути на поле. В обличчя било густим затуманеним повітрям... А позад ви- трівожно стугонів від колесного стукоту ліс...

НА ЕТЕРНІ ШЛЯХИ

Макс Фалір

австрійський пілот і астроном, який заявив свою згоду вилетіти в міжпланетні простори

перевішої частини нашої світової буржуазії. І ось чому утворюються нині за кордоном численні товариства розробітку проєктів міжпланетного руху, а поважні ілюстровані журнали напередок повідомляють про кожний новий проєкт у цій галузі.

Найбільше щастить австрійцеві Максowi Фалірові, про кого "Всесвіт" повідомляв уже в № 10. І звичайно, в журнальних повідомленнях міститься безліч сенсації, от як те, що Фалір уже цього літа має вилетіти на місяць. Зрозуміла річ, що це — лишень реклама. З великої поважної праці Германа Оберта, виданої в Мюнхені Оллендорфом, одним з найкращих технічних знавців Німеччини, ми довідуємося, що розмір ракети, здатної понести двох чоловіка на Місяць, був би рівним розмірові середньої величини океанського пароплава. За кілька тижнів такої машини не збудуваш, а про початок будівництва ми досі щось ще не чули.

З цієї ж праці здобуваеш міцне враження, що теоретично проблема міжпланетного руху стоїть нині гірше, як що не краще, ніж проблема авіації

ракети етеронефа на Землю, в море. Він задалагоді перевертається в просторі і сідає хвостом вниз, стримуючи хуткість падання регульованим ефектом ракетних газів

Світ досліджено й поділено. Переросподіл його коштує надто дорого і не виправдується. Приклад цього — імперіялістична війна та інтервенція в країні рад. Командна буржуазія ще не навчилася з цих двох прикладів і, як бачимо, з легким серцем іде й на третю авантюру — на інтервенцію в Хіні. Проте, попередня наука все ж залишила глибокий слід хоча б у підсвідомості хоча б невеличкої частини найбільш ініціативної буржуазії. Почуваючи нутром істотну нереальність "реальної" політики Чемберленів, вона звертає свою енергію в наочно фантастичний, а як глибше подумати, то кінцево-кінцем у більш реальний бік, ніж інтереси планетарного імперіялізму.

Чому не пошукати джерел збагачення поза планетою? Ось прихована, неусвідомлена ідея прихована, неусвідомлена ідея

Чому не пошукати джерел збагачення поза планетою? Ось прихована, неусвідомлена ідея

перед груднем 1908 року, коли бр. Райти зачарували весь світ демонстрацією свого аероплана в Парижі.

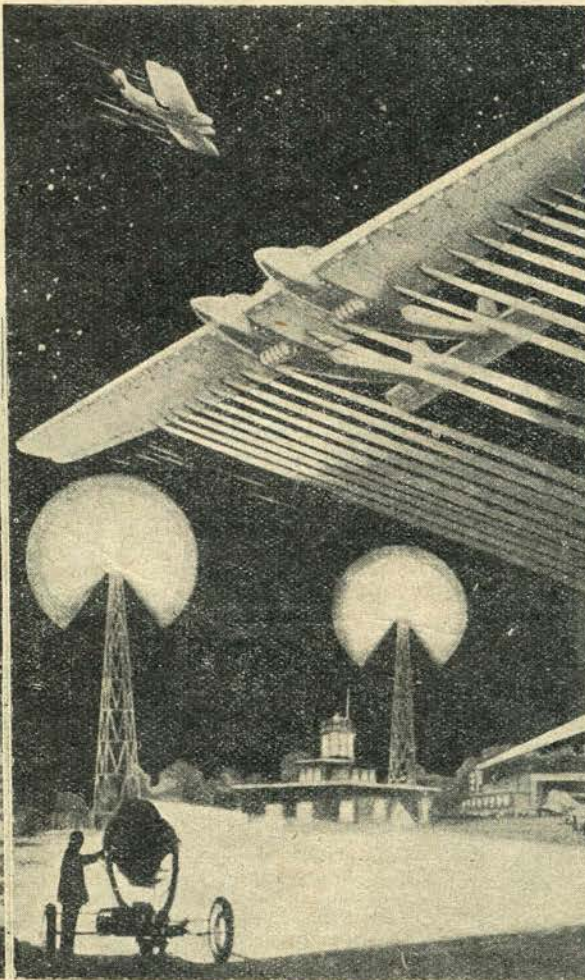
Отже, в вже повна переходи від теорії до практики, і Макс Фалір є лишень першим, хто склав путящий план тако-го переходу.

Перший ступінь цього плану — спроби зі звичайним аеропланом, де бензиновий авіаційний мотор буде замінено на ракету. Як що ці спроби завершаться успішно, то далі треба буде збудувати спеціального ракетного аероплана, що зміг би підноситися на 200 миль вгору, виходити з атмосфери вже на етерні шляхи. Пасажири в цьому аероплані можуть сидіти в спеціальних кабінах зі штучним повітрям і внутрішнім ogrіванням. Такий аероплан на цій позаатмосферній височині має розвинути хуткість 500 миль за годину, і вже сам собою набирає практичного значіння — для організації хуткого сполучення між віддаленими частинами планети.

Досить того, що Атлантицький океан він має перелітати за 2 години!

Як видно з малюнку (праворуч), форми його — ще цілком аеропланні, аж до системи коліс включно, тільки замість пропелерів ми бачимо щось близько двох десятків спеціальних ракетних приладів, влаштованих у задньому борті крил.

Цей аероплан ще не вийде за сферу тяжіння Землі і в разі попуття ракетного влаштування зможе повертатися на земну поверхню цілком так само ж, як і звичайний аероплан зі спіненим мотором. Що ж до всього іншого, то умови його оточення будуть цілком аналогічні умовам руху міжпланетних кораблів, етеронефів. Отже, на ньому підучаться етеропілоти, а інженери та механіки зможуть гаразд дослідити функціонування ракетного влаштування і на практиці вдосконалити його до повної безпечності.

Ракетний аероплан, що має встановити двохгодинне сполучення між Америкою і Європою: 5 год. дня — Берлін, 2 год. того ж дня — Нью-Йорк

Тоді можна буде заходитися і біля властиво міжпланетного руху. Як видно з малюнків (ліворуч і вміщеного на обкладинці), Макс Фалір відходить у своїй конструктивній ідеї від Германа Оберта. У нього ракетна частина не ззаду етеронефа, а по обидва боки головного корпусу. Можливо, що тут відіграла свою роль фантазія художника.

Зрозуміла річ, що старт етеронефа ледве чи зможе відбуватися серед залюдненого міста, як змальовано на обкладинці. Адже з його ракет вихлопуватиметься справжній ураган огню.

Здійснення міжпланетного руху потребуватиме впертої конструкторської роботи і великих коштів. Та раз ця проблема стає на порядок денний роботи ініціативного капіталу, то ні того ні другого не забракне. Мине якийсь десяток років і людина так само опанує етерні шляхи, як років зо двадцять тому опанувала повітря.

Е. К.

Химерний спорт

Нарис Б. Б—р.

Чи винен він, що в цій калюжі верховоднів та пуголо-вків від самого потопу нічого не водиться?

Його товариші—рибалки з берегів Великого та Тихого океанів, чи подібні вони до звичайних людей, коли, витягши рибку вагою півтора центнера, розчаровано зітхають:

— Чи варто було кидати гарпуна і заходжуватись коло такої дрібниці?

Безкраї лінії берегів Америки та Англії допомагають розвиткові рибальського спорту.

Наука й техніка приходять йому на допомогу.

Зростають у цих країнах, наче блекота на сонці, клуби рибалок, „г-ва прихильників рибальства“, пишуться багатотомні праці з „історії ловитви риби“ та „мистецтва ловити

Троє друзів ловців, що їх називають — „люде озера“, несуть додому свою багату здобич

ВОДЯНИЙ спорт, що й казати, чудова річ. Подумайте тільки: веслування, плавання, перегони яхт... красага!

Є ще одна форма водяного спорту. На нервових та вражливих людей цей спорт нагонить сум і тугу.

Це—ловитва риби.

Підійте на річку в липневу спеку, по обіді, коли лінки навіть роздягнутись і ввійти в воду, і погляньте он на того типа в солом'яному брилі, що з удкою сидить у холодку мікроскопічного кущика, нерухомо, як кам'яна баба.

Сонце його пече так, що дивується, як він не займеться, від води ніякої прохолоди—малесенька річечка нерухомо лежить в очеретах і тільки миготять в очах живо-срібні її зайчики.

Погляньте на нього, як він сидить тут від самого ранку (з перервою на обід) не зводячи очей з однієї точки на воді, зазирніть у його кошик, що плаває на мотузковій, де безпорадно б'ється кілька краснопірок, довжиною в два пальці.

Не смійтеся з нього, його треба пожаліти. Він приперся сюди з міста вчора об 11 год. ночі (з останнього засідання просто на потяг) і проводить тут, серед природи, свій недільний відпочинок.

„Срібна королева“—акула дуже любить плескатися в воді та стрибати в повітря

морські тварини", видаються бюлетені про рекорди в цій галузі...

Так одна з галузей спорту де в кого з диваків набирає форми якоїсь надзвичайної твороби.

Проте, коли гарпунна гарнота кидьком збиває рибу—пилку вагою в 150 пуд. і коли цю здобич цілою системою роликів підіймається на борт судна, здається, можна виправдати і деякі дивацтва.

Цікаві бувають наслідки полювання на велетнів підводної безодні. Раптом витягують черепаха вагою пудів на 50, а віком—Мефусаїлову сучасницю, на чий панцирі віки поклали свої міцні сліди.

Полювання на китів—це старе. А мистецтво рибальства шукає нових завдань.

На берегах Флориди процвітає нині полювання на акулу.

Жахливих хижаків вилловлюють простим і дотепним способом.

Між двома швидкохідними пароплавами натягується лива з міцних мавільських канопель, товщиною в руку.

До ливни на тросах з крученого дроту привішують низкою сталеві гачки з шматками риб'ячого м'яса кожний.

Акули зграями плывуть за принадою і, висовуючись із води, ковтають м'ясо разом з гаками.

Тоді їх легко перебити і підняти на чардак.

Це, звичайно, занадто легкий спосіб для тих, що люблять гострі почування.

На чардаці пароплава ловців-рибалок. Здобич

Легка мисливська яхта пускається в океан за великим звірем. Витикається морж, вагою пудів 150. Варту повоювати з ним.

Люде захоплюються за здобичею іноді по кілька діб, не маючи змоги вибити її. Коли ж прибита гарпуном, збожеволіла від болю тварина, або риба починає борсатися під водою, тоді 20-тионна яхта, повна ловців, наче іграшка скаче через хвилі, прип'ята на ливні.

Такі дивовижні перегони тривають багато годин і судно наче в якомусь божевільному танкові носиться в океані сюди й туди.

Це вже не те, що висиджувати цілими годинами з удкою в руці над якою небудь Лопанню чи іншою калюжою, щоб потім, повернувшись до дому, вечеряти керченськими оселедцями чи балтицькими шпротами. Тут справжня боротьба, що напружує м'язи і нерви, змушує бути метким і рішучим, бо один необережний крок може легко відправити мисливця на дно моря.

Отже тут рибальський спорт схожий з полюванням на хижого лісового звіря, що має ті ж самі характерні риси: що більша небезпека, то більше задоволення й захоплення серед мисливців.

Де-кому цікаво подивитись на забитого моржа. Мисливці охоче дають пояснення, як ловити його

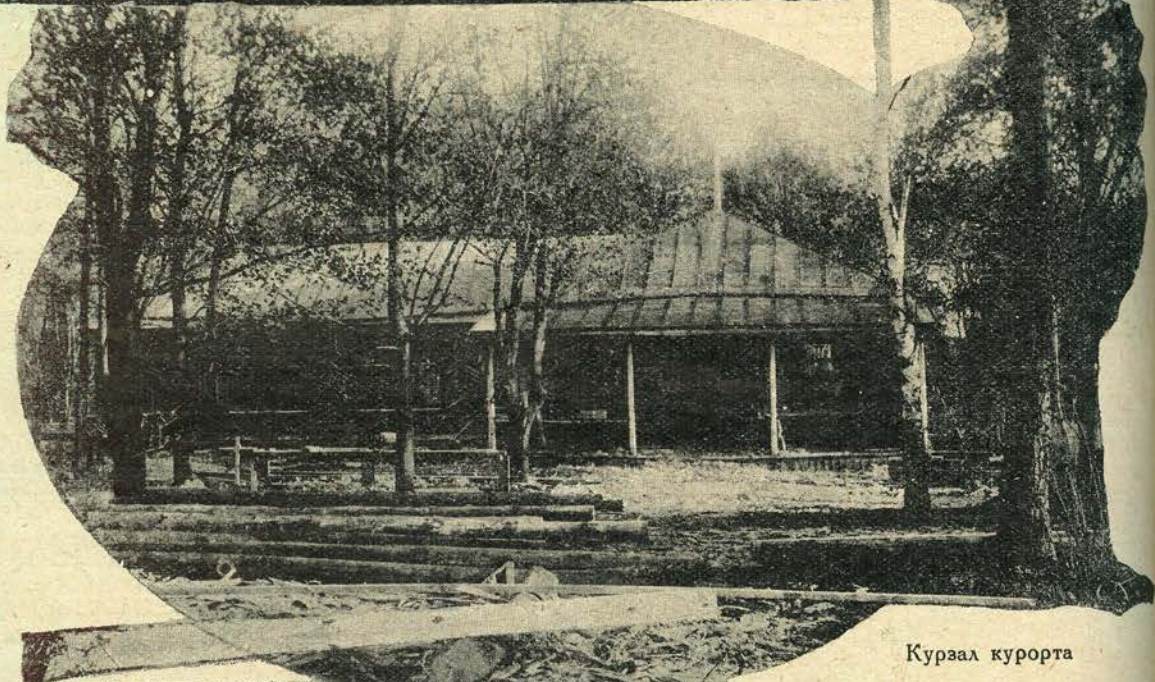
Будинок курорта Березівських мінеральних вод

КОНТРЕКСВІЛЬ ПІД ХАРКОВОМ

(Про Березівські мінеральні води)

Не дивуйтеся, шановний читачу:—це не помилка.

Під Харковом є дійсно Контрексвіль. Звичайно, не той самий Контрексвіль, що нам його за дуже великі гроші продають у закордонних пляшках, а наш український Контрексвіль, що своєю міццю і лікувальною силою не оступить перед

Курзал курорта

Джерела цілющих мінеральних вод

БЕРЕЗІВКА

Контрексвілем чи мінеральними джерелами Північного Кавказу.

І вже недалеко мабуть той день, коли хорі на шунок не вистовують у довгих чергах в Головкурпті, щоб поїхати в Залізноводськ або Есентуки, а сівши на дачний потяг, поїдуть собі тихесенько і смиренесенько до Березівки, де питимуть наш харківський Контрексвіль...

* * *

Колишній маєток поміщика Гурова,—18 верстов від Харкова, коли прямувати на захід, лежить на досить високому місці, з усіх боків оточеному старим густим чудовим парком та великим фруктовим садом. Мінеральна гірка вода Березівки вже була давно відома селянам ближчих сел, але на лікувальні особливості цієї води до останнього часу майже не зверталось уваги.

Маєток собі поволі руйнувався, ніхто його не помічав, як раптом...

Торік органи охорони здоров'я звернули увагу на Березівську воду. Було зроблено аналізи води, було виявлено навіть цілком несподівано

Алея, що веде до джерела Березівських мінеральних вод

для самих мешканців Харкова, що ця вода за своєю лікувальною силою не гірша за Слав'янську воду в Залізноводську. Разом пішла робота.

Березівку було ухвалено зробити курортом. Почалося будівництво нових будинків, старі ремонтувалися, річище джерела почали чистити, бо воно трохи замулилося,—взагалі робота пішла жвавим темпом.

Скоро-скоро настане час, коли курпрівські плакати та листівки оголошуватимуть, що курпр дає місця на курортах Криму, Кавказа та... Харкова.

* * *

Серед фруктового саду та парку буде розкидано вісім гарних будинків зі світлими гарними кімнатами і великими верандами, де мешкатимуть хорі. Недалеко — міститиметься будинок лабораторії та кабінетів; поруч нього — будуються кабінки з ваннами для купання в цілющій Березівській воді.

В центрі курорта будуться помешкання курзалу. Від курзалу відкриватиметься чудовий краєвид на численні алеї парку, дитинки та струмок з містком; серед цих алеї одна веде до джерела курорту — до цілющого джерела.

Для джерела збудовано великий кам'яний басейн, що на його дні цілий день і ніч кипить вода Березівки. Вода — холодна й прозора, чиста, як хрусталь. В басейні вода тримається

весь час на одному рівні, а нова вода збігає каналом до озера в центрі парку.

Басейн і озеро — це центральні місця, що даватимуть здоров'я тисячам і тисячам хворих.

* * *

Які ж вороби лікуватиме Березівська вода? Для яких категорій хворих цей новий курорт буде рятунком?

Березівські мінеральні води лікуватимуть: анемію, захворювання мочевих шляхів, обміну речовин (упстїти, піелїти, оксалурія і фосфатурія), мочекислий міятез, шлунково-кишечні катарї, вегетативні неврози та інше.

Методи лікування: бальнеотерапія, геліотерапія та дієтотерапія. Санаторне лікування встановлено протягом 6 тижнів при клінічному догляді за хворими.

* * *

Березівські мінеральні води, як курорт, починають працювати з кінця травня цього року. Ще кілька днів — і нова кузня людського здоров'я, запрацює і почне свою корисну роботу — ремонтувати здоров'я лікувати хворих, повертати їх до праці, до нового здорового життя.

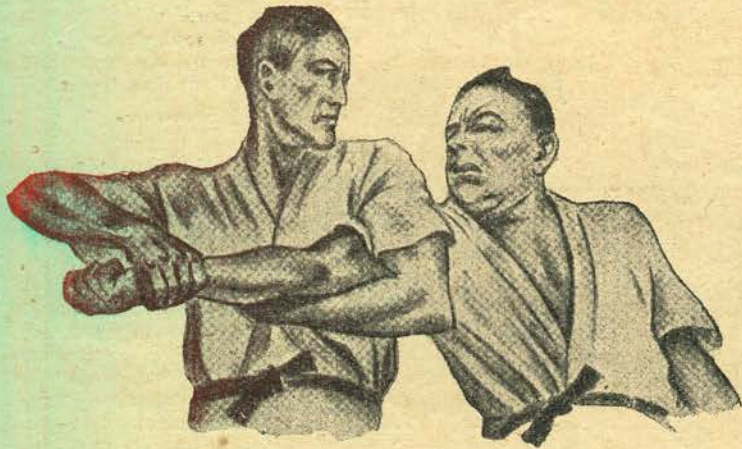
Герман

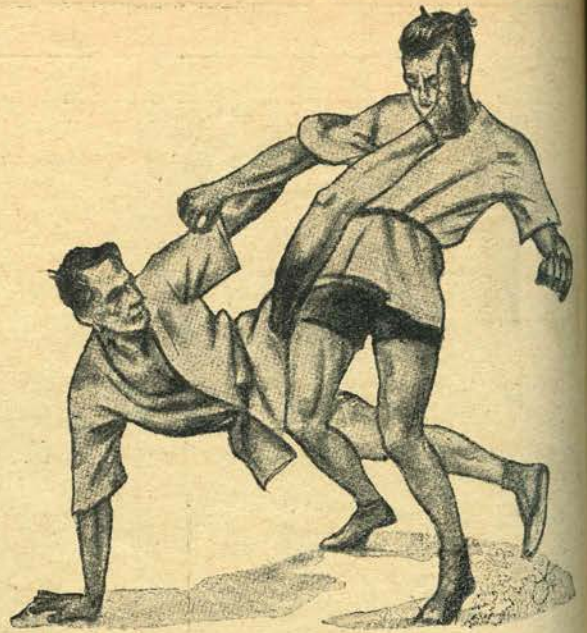
Озеро цілющих джерел

ДЖІУ-ДЖІТСУ

Джіу-джітсу—стародавній японський спорт, що був відомий тільки касті самураїв. Але згодом він став добром усього народу і японці по-знайомили з джіу-джітсу Європу. Завдяки джіу-джітсу маленькі, безсилі японці перемагали відомих силачів та кулачників. Тепер цей спорт вивчають у багатьох державах у військових школах та в полі-

Найпростіший спосіб знесилити супротивника

Повалення супротивника при нападі

ційних установах. Спочатку кожний м'яз тіла вправляють певною гімнастикою, щоб людина стала гнучкою, спритною, моторною.

Потім вивчають так зване вивольне хапання, вживане при несподіванім нападі. Коли ворог або супротивник ухопив вас за барки, треба лівою рукою вхопити його руку в плесні, а правою вивертати його великий вільний палець, так що супротивник муситиме випустити ваше убрання.

Потім учать, як треба падати, не пошкодивши себе, і починаються вправи, як боротися з ворогом на землі.

Коли тільки супротивник обхопить вашу шию обома руками, змусивши втратити рівновагу, треба впасти горлиць, тягнучи за собою супротивника, що не перестав вас душити. Пучками лівої руки стиснемо нізрі ворога, а кулаком правої вларимо його під підборіддя так, щоб голова його відхитнулася назад, обхопивши при цьому ногами його голову і випроставши, відведемо його руки назад. Цікавий прийом: „скік ножицями“. Його вживають при всякому нападі. Ліву ногу високо закидають на груди супротивника, а правою ногою, впавши на землю б'ють ворога що-

Визволення при несподіваному нападі

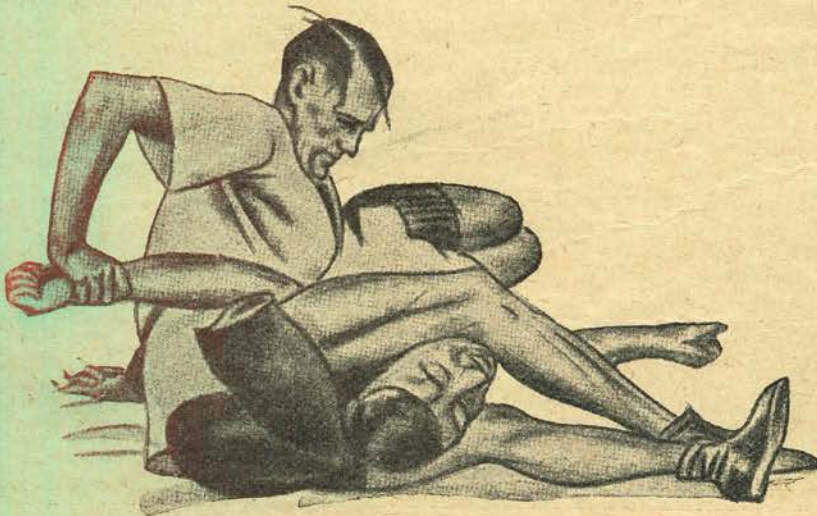
сили по-під коліна. Щоб урятуватися від удару ножем згори, треба правою рукою вхопити руку ворога в плесні, а лівою обхопити її біля плечей і що-сили сіпнути вниз, при чому нім випадає з відразу знесиленої руки.

Хутке хапання по-під лікоть знесилює враженого несподіванкою ворога. Правою рукою хапають ворога за праве плесно а лівою хапають його по-під лікоть і крутять руку що-сили праворуч.

Всі ці прийоми боротьби вимагають крім довгої вправи, певної спритности, великого самопосідання та хуткости й рішучости.

Але опанувавши їх не страшно виступати на бій з найбільшими силачами.

Е. Зеланд

Боротьба з ворогом на землі

Оборона проти удару ножем

БІЛА МОЛОДА

Геленджик

До Геленджика на пасажирському автобусі.

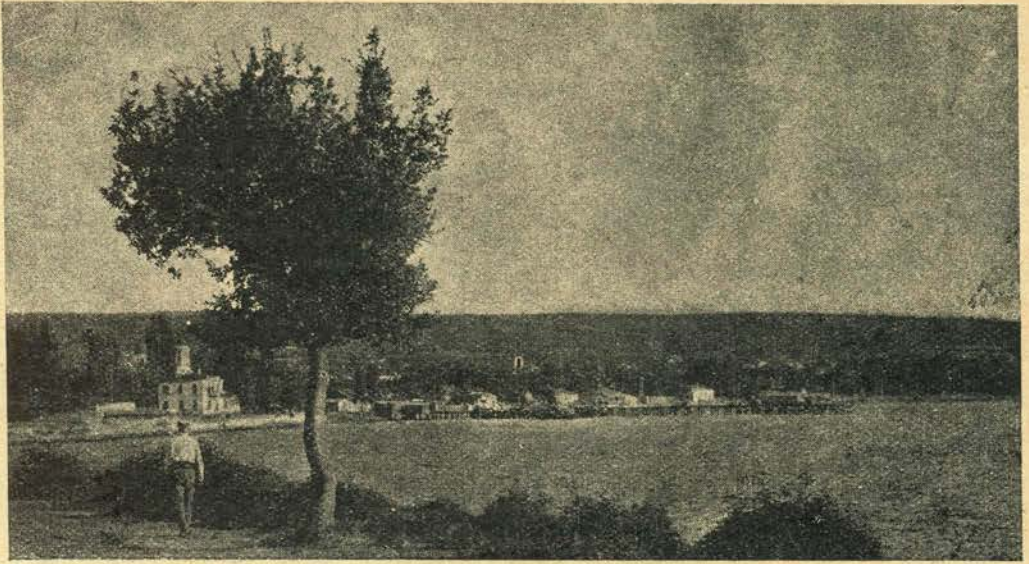
Під колесами бідів шосе.

Глянеш у ліву руку—гори подивися в правий бік—під тобою море, блискуче, малахітове море і б'ється воно, репетує, рветься на беріг, хоче проковтнути беріг і гори, доскочити до далекого неба, а там автобус повертає за ріг гори і їчить, здається, прямисінько в море: воно перед нами, а гори поза нами.

Ось-ось будемо в морі...

Та ні.

Знову гуде автобус, обертається наче на задніх коле-

Краввид Товстого рогу з півночі Геленджицької затоки

Війстя в затоку з відкритого моря поміж рогами Товстим і Тонким

до Геленджицької затоки, де порт. В порту днюють і ночують частенько чужоземні та наші морські пароплави, бо Чорне море бурхливе, особливо по весні та в-осени, коли тижнями дме Норд-Ост.

Білою молодою кличуть його черкеси, Зеленьчуком козаки і Геленджик має на це право.

Через його вродливість та ще через те, що він має майже такий клімат як і Ялта, в Геленджику дуже гарний курорт: морські купання, виноград, сонце...

Через це Геленджик щоліта вабить до себе на відпочинок трудящих усіх кінців СРСР.

П. Олевич-Гнененко

сах, ховається за другий ріг гори і дерється все вище та вище.

Сідав сонце.

Почервоніли хвилі, почервоніло небо і гори.

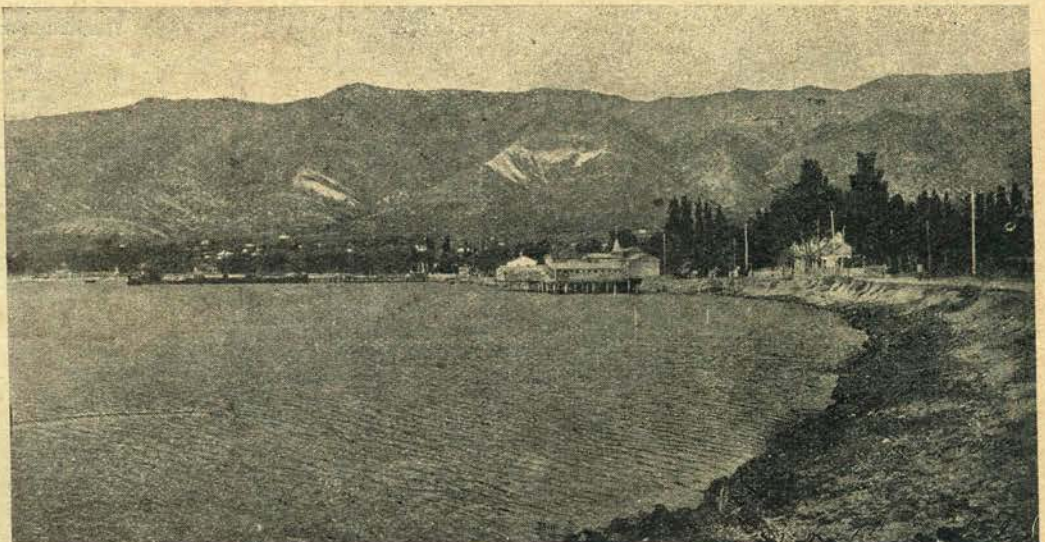
Знов ріг, знову повертаємося до моря.

Так крутимося до самого Геленджика, проміж поруйнованих дач корячкватого лісу, виноградників та кущів, одягнутих у нову шату квітів.

Але після двохгодинної пруганиці виринув з під гір Геленджик.

Тулиться він по під горами до березі моря.

Білі будинки в садах, в кущах, як і підгір'я, що доходить

Тонкий ріг (з півдня); в далечині—Мархотське гірське пасмо

ЧЕРЕВИКИ

Нарис Г. Р.

ОБ'ЄКТИВ кіно-апарата не проминув хутора біля Диканьки: він зазирнув туди своїм спостережливим, всевидючим оком і от ми маємо вже другий фільм із Гоголівського циклу. Слідом за „Сорочинським ярмарком“ Одеська

кіно-фабрика випускає картину „Черевики“, де режисер Чардинів втілює повість М. Гоголя „Ніч перед різдвом“. Правда, автор сценарія Т. Гуревич не завжди дотримувався повісти. Так, він знизив Гоголівське чортівня, що в сценарію прибрало ви-

гляду химерного сна під впливом зайвої чарки горілки. Що ж до помсти чорта над Вакулою, крадіжки місяця, обертання відьми на Солоху,—так це сценарист обминув цілком. Але не зважаючи на це все фільм не тільки не втратив од цього, а може й виграв, коли взяти на увагу село, що й досі ще живе в забобонах.

* * *

Минув останній день перед різдвом. В холодному світлі місяця вибускує вузька сковзалка. Ось вилетіла юрба дівчат, з реготом, штовханими кинулись на сковзалку і край неї виростає „мала купа“, а споза наметів снігу вже визирають хлопчачі голови: почули хлопці веселу розвагу і купа з малої стає великою. Це—колядки. За північ вештатимуться вони юрбами від хати до хати, змагаючись із вітром, загрузаючи по коліна в снігу. Навіть старий ледачий Чуб і той спокусився та разом з кумом поплентався до дяка в „нову хату“, що була зачіпкою

для випивки. Лише Оксана залишалася вдома, бо ніяк не причепуриться до ладу, ніяк не надивиться на себе в маленьке люстро. Але раптом очі її поширились і люстерко впало додолу: на порозі стояв коваль Вакула. Не до колядок йому було. Думка про Оксану не давала йому спокою і от він прийшов хоч побалакати, хоч подивитися на неї. Та його сподівання не здійснилися: тільки пересердилася Оксана за те, що налякав її, тільки тільки пробилася на уста їй маленька усмішка, як хтось загнував дверима, у хату набилосся поана дівчат і з реготом та жартами забрали з собою Оксану. „Вакула залишився ні в тих ні в сих у порожній хатині, а в ушах брєніли глузливі Оксанині слова: „Дістань, ковалю, царицині черевики — піду за тебе заміж“.

* * *

Як неприкаяний вештався Вакула. Так опинився він на кручі, над ставком. Плямою чорним ополонка—до неї потягло Вакулу, коли кинув зустрічним хлопцям: „Прощайте братці“.

Але тут Вакула зупинився. Випив з ночі туманний образ красуні Оксани, посміхнувся так привітно... і знову забувало трохи було зашєрхе роспачем бажання життя.

— Піду до запорожця Пацюха на пораду,—вирішив Вакула.

ВІСКИ

* * *

Пацюк сидів у кутку на подушці. Перед ним стояв маленький столик, що його дошка була нарівні Пацюкового рота. Без кожного руху Пацюк сьорбав їжу в миски, що стояла на столику. Вакула не зважався одразу підійти до нього і почав хлюндитися ще на порозі. Та Пацюк не звертав на нього ніякої уваги. Так вклоняючися, Вакула почав потроху посуватися вперед, але раптом Пацюк повернув голову і так глянув на бідного Вакулу, що, той аж присів та так і захолов. Де взявся якийсь хлопчисько і підніс йому повну чарку зі столу господаря. Вакула вихилив. Тоді йому піднесли другу і хлоп'я зникло. Вихиливши й другу Вакула побачив раптом, що ватреники самі висікували з миски, бовталися в сметані й плавали в роззявленого Пацюкового рота, далі він побачив, що з Пацюка зробилося аж 5 Пацюків, а з п'ятого знов один, але товстий на всю хату, потім товстий одразу почав худнути, скуд на тріску, витягся, як нитка, на голові вирости ріжки,

нулася Оксана, не втримала рівноваги і покогилася з гори. Вона швидко зірвалася на рівні ноги і обвила його шию. Зібрався великий наговп, але закохані їх не бачили.

— Подивися, що за черевички я добув тобі...

Дружній регіт не дав йому договорити. Вакула обернувся,

виріс довжелезний хвіст і потім ця чудернацька істота підлізла під нього й застрягла між ногами так, що Вакула опинився на ній верхи. Стеля кудись зникла, визирнуло натомість заткане зірками й рогатим місяцем небо і вони опинилися високо над землею, що зникла в сріблястий імлі. Але швидко знову замигтіли внизу вогники: вони добиралися до Петербургу.

За повістю Гоголя Вакула добився до цариці Катерини разом з делегацією закордонців і вона дарує йому черевички. У Гуревича ж Вакула сам забирається до палацу в плащі, що робить його невидимим. Видно тільки сліди від його ніг і по них починають ганятися за Вакулою, що забіг з переляку аж до цариці в спочивальню.

Бомбою вилетів уранці Какула з Пацюкової хати. Він знав де шукати Оксану й подався просто до ставка міцно стискаючи під пахвою замотаний у свиту свій скарб. Оксана була на горбі: її таки затигла сюди вірна подружка Одарка, чиї нові черевички спричинилися до всіх нещастя. Тільки хотіла вона примоститися на саночки, що так хотіли сковзнути в низ з горба, як очі її побачили низу Вакулу. Похит-

шукаючи причини сміху й побачив, що замість царициних черевичків, тримає за вуха здоровенні Пацюкові чобіти.

Він здер їх з Пацюка, коли той намагався розбудити його шго ханами.

ПЕРЕМОГА РОБІТНИКІВ-ФОТОГРАФІВ

Власники приватних фотографій м. Миколаїва, щоб користатися з пільг, наданих кустарям, не брали на роботу робітників-фотографів, а таємно давали роботу до дому безробітним фотографам. Звичайно, хазяйчуки експлуатували робітників і диктували їм умови, які хотіли.

Щоб назавжди покінчити з цим, робітники-фотографи за-

Група безробітних фотографів тримає власників під бойкотом

Пікети робітників-фотографів біля помешкань власників фотографій

пропонували власникам фотографій взяти на постійну роботу безробітних фотографів, що робили їм дома. Після натиску союзу всі приватники-фотографи погодилися на це, за винятком Л. Кофа, Аврутина та Черняєва. Робітники оголосили цим фо-

тографіям бойкот. Біля помешкань розставили пікети з плакатами, оголосили про бойкот у пресі, в театрах і т. д. Бойкот закінчився цілковитою перемогою робітників-власнику фотографій погодилися на всі умови союзу.

Редактор Е. Касяненко

Видавництво „Вісти ВУФКУ“.

КРАЙОВИЙ ВІДДІЛ ВУФКУ

Харків, Товарна Біржа

1-й ім. Лібкнехта

3 17-го травня

2-й ім. Комінтерну

3 17-го травня

3-й Червоний Маяк

3 17-го травня

4-й ім. К. Маркса

3 17-го травня

5-й ім. Дзержинського

3 17-го травня 2-а серія

6-й „Жовтень“

3 17-го травня

7-й Пролетарій
(Кол. „Современный“)

3 17-го травня

ДЕРЖКІНОТЕАТРИ ВУФКУ

РОБІН ГУД В головні ролі
ДУГЛАС ФЕРБЕНКС

ПОЛЬОВА ЛІЛІЯ (Велике—вічне)

Людина під чужим ім'ям

ЕСПАНСЬКА ТАНЦЮРИСТКА

МАНДРЕН З 20-го травня
3-я серія МАНДРЕН

Помста Фараона З 20-го травня Сумка Дипкур'єра

Акули Нью-Йорку З 20-го травня
3-я серія Акули Нью-Йорку

Початок о 6 год. Каси з 5 годин

Попередній продаж квитків у центральній касі (пл. Тевелева, проти Товарної Біржі)

КРЕМ

МЕТАМОРФОЗ

**ЛУЧШЕЕ
ИСПЫТАННОЕ
СРЕДСТВО
ПРОТИВ**

**ВЕСНУШЕК,
КРАСНОТЫ,
ЖЕЛТЫХ ПЯТЕН,
ЗАГАРА,
УГРЕЙ И ДР.
НЕДОСТАТКОВ
КОЖИ ЛИЦА.**

Создана

КАЗИМИ

**ХАРЬКОВСКАЯ
КООПЕРАТИВНО-
ПРОИЗВОДСТВЕННАЯ
МЕХАНИЧЕСКАЯ
АРТЕЛЬ**

„КООПМЕХАНЗАВОД“

АРЕНДУЮЩАЯ
**ГОСУДАРСТВЕННЫЙ
МЕХАНИЧЕСКИЙ ЗАВОД № 4,**

ПРОИЗВОДИТ:

Капитальный ремонт двигателей
внутреннего сгорания и автомобилей
Слесарные, токарные и штамповаль-
ные работы

Болты, гайки, заклепки, глухари, крючья
Заказы принимает по договорам и в срок с неустойкой

**ИМЕЮТСЯ НЕФТЕМОТОРЫ
от 8 до 90 лошадиных сил**

Техническая контора артели ул. Свердлова, № 51

Телефон № 54-36

Завод Артели Кооперативная, № 30

**1-ая ГОСУДАРСТВЕН. МЕБЕЛЬНАЯ, ОБИВНАЯ
И МАТРАЦНАЯ МАСТЕРСКАЯ
ХАРЬКОВСКОГО ГОС. ТРЕСТА**

„КОМДРІВ“

при ХОПМПЕ Кооперативная, 24/26

ПРИНИМАЕТ ЗАКАЗЫ

на изготовление и ремонт разной мягкой
мебели и матрацов, штор маркиз и разн. драпри,
а также упаковка и отправка. Полное оборудов.
мягкой мебелью государственных учреждений на
льготных условиях расчета

Исполнение добросовестное с гарантией
за качество

АДМИНИСТРАЦИЯ

МЕЛЬНИЧНЫЕ ПОСТАВА К ТРАКТОРАМ

**ЖЕРНОВА, МАССА ДЛЯ ЗАЛИВКИ ЖЕР-
НОВОВ, КРЕМЕНЬ, КВАРЦ, НАЖДАК И
КОРУНД, С ГАРАНТ. ЗА КАЧЕСТВО,
ИЗГОТОВЛЯЕТ ГОС. ЗАВОД**

аренд. МАЙЗЕЛЬ и ШЛАПАКОВ

Харьков, Ст.-Московская, № 42

В
У
Ф
К
У

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ
ФОТО-КІНО-УПРАВЛІННЯ

В
У
Ф
К
У

НАЙБЛИЖЧИЙ ВИПУСК
ОДЕСЬКОЇ КІНО-ФАБРИКИ

ЧЕРЕВІКИ

великий художній комедійний
: : : : : фільм : : : : :

за повістю Н. В. ГОГОЛЯ

Сценарій — Г У Р Е В И Ч А

Режисер — І. ЧАРДИНІН